

No tingues pressa. Són ells. Ells són els que tenen pressa. Ells inventen la urgència. La inoculen. Tu tarda. Demora't. Més. No acceleres... Lent, més lent. Més lent encara. Atura't. Prou! No acabes encara. No ho faces ara. No ho penses més. No existeix cap necessitat d'acabar, de fer-ho tot, de fer-ho ja. Pensa que tot això que fas en aquest mateix instant, ho pots deixar per a d'ací a unes hores. O per a una altra vida. Ajorna-ho tot. Però a poc a poc, molt a poc a poc. No tingues pressa, tampoc, d'anar massa a poc a poc. Si els altres corren, què importa? No, tan veloç no... Frena suau, sense pressa. La velocitat per als tigres. Retarda't. No t'avances; no hi ha res a fer de seguida. No hi ha ara res d'imprescindible, ni tan sols tu. t'estic veient: acceleres. Et precipites. No suportes aquesta pau, aquesta calma immensa. Baixa el ritme, no t'apures, no passa res, no passa absolutament res. Està tot a les teues mans: el teu cervell demana ajuda al teu cos. Et necessites. Tens els nervis mastegats per la rutina, sota pressió. És indispensable ralentir-ho tot. Adéu als preavisos, als plans, als projectes, al temps. Qui t'atabala? Per què et deixes? Arribaràs abans? Guanyaràs més? Què guanyaràs? Perdràs menys? Què perdràs? Per què aquesta velocitat letal, si cada dia les estàtues arriben a la vida molt abans que tu?